

sions Afgørelse, saaledes at det bliver i første og sidste Instans Ligningskommissionen, som behandler og afgør hele Ligningen. Der er endelig ogsaa en Ting, som maa erindres, at forandrer man Købstadkommunalloven og gør et saadant Spring frem som fra 15 til 25, altsaa 10 Ligningskommisærer flere, saa kunde det i Øjeblikket vel synes, at der var tilstækkelig mange — jeg mener, som sagt, at det er for mange — til et Udvalg, men i hvert Tilfælde er der dog en ganske anderledes til Trangen svarende Udvidelseskraft i den fremlagte Lov om Ligningsmænd, hvorefter for 3 Aar ad Gangen med Indenrigsministeriets Samtykke Kommunen kan deles i alle de Kredse, der behøves, og vælges et tilstrækkeligt Antal Ligningsmænd til at lette dette borgerlige Ombud for Medborgerne i det Omfang, det maatte behøves. Jeg haaber ikke, at noget Udvalg vil faa med denne Sag at gøre, den maa efter alle de mange Behandlinger betragtes som tilstrækkelig uddebatteret, saa at den uden Udvalg kan gøres færdig.

Indenrigsministeren (Bramsen): Jeg deler ogsaa den Mening, at Kredsligningsmænd ere bedre end en Udvidelse af Ligningskommissionernes Medlemsantal, og det er ogsaa den Vej, som man altid har foreslaaet. Man har ikke ved de mange forskellige Lejligheder, hvor Folketinget har haft denne Sag til Behandling, foreslaaet at gaa nogen anden Vej end at indføre Ligningsmænd. Det var i 1891, at Spørgsmaalet blev rejst i et Folketingsudvalg, som den Gang var nedsat i Anledning af et privat Lovforslag om den mellemkommunale Beskatning, saa vidt jeg har kunnet finde, var det første Gang, det kom frem. I 1892 indsatte Folketinget ved 2den Behandling en Bestemmelse om Ligningsmænd, der skulde kunne indføres for Købstæderne og for Frederiksberg, og som lød saaledes: „I Købstadkommuner med over 10,000 Indbyggere kan Indenrigsministeren efter Forslag fra Kommunalbestyrelsen bestemme, at Ligningsmænd, valgte af Byraadet, deltage i Ligningskommissionens Virksomhed i Lighed med, hvad der gælder for Staden Kjøbenhavn i Følge Loven af 1ste April 1887. Det samme kan bestemmes for Frederiksberg.“ De senere Lejligheder tror jeg, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har nævnt, det er 1893, 1894, 1895 og nu Lovforslaget om Indkomstskat til Staten. Jeg er ganske paa det rene med, at den Bestemmelse, der nu findes, slet ikke kan passe paa de nuværende Forhold i de

større Købstæder. Den Bestemmelse om Ligningskommissionernes Medlemsantal, som blev fastsat for 30—40 Aar siden, har slet ikke haft det for Øje, at enkelte Købstæder kunne vokse i det Omfang, som Tilfældet har været, og at Arbejdet derved blev saa meget betydeligere, at det ikke var overkommeligt for de paagældende. Det forekommer mig at være et saa naturligt Ønske og et saa ligefremt Lovforslag, og der har aldrig været udtalt nogen som helst Modstand mod det her. Saa vidt jeg kan se, har der ikke i de sidste 10 Aar fra Folketingets Side været Tale om at lægge dette Lovforslag nogen som helst Hindring i Vejen, og jeg anbefaler det derfor til hurtig Fremme som en nyttig Foranstaltning, der ikke, synes jeg, kan træde nogen som helst for nær.

Harald Jensen: Baade den højtærede Minister og den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Høeh-Guldberg) udtalte, at Forslaget var vedtaget tidligere, og at de ikke havde tænkt, at der skulde kunne rejse sig nogen Modstand derimod. Det er ganske rigtigt, det erkendte jeg ogsaa første Gang, jeg havde Ordet, at Forslaget har været vedtaget her tidligere. Men det var jo den Gang indføjet som en Bestemmelse i Skattelovene, og af Hensyn til Skattelovene gled det saa med. Men man havde dog her i Tinget saa megen Mistillid til det, at medens Landstinget satte det ind som en for bestandig staaende Tilføjelse i Skattelovene, blev det her i Tinget ændret saaledes, at denne Vedtægt kun kunde givnes for tre Aar ad Gangen. Man ser altsaa deraf, at allerede her har der fra Folketingets Side jo været en vis Mistillid til dette Forslag.

Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Høeh-Guldberg) udtalte, at der kunde ikke være nogen Fare. For det første vare vi i Provinserne voksede til at blive saa stærke — det havde vist sig ved de senere Valg — at vi ikke behøvede at være bange. Ja, det kan være saa som saa. Det kan have sin Rigtighed for Aarhus's Vedkommende. Der ere vi vel nok blevne saa stærke, at vi kunne vogte os og vogte paa, at der ikke sker noget, men der er andre Byer end Aarhus, som dette Forslag drejer sig om, og der er Byer, hvor der kæmpes ved hvert eneste Valg en hid-sig Kamp mellem de 2 Partier, der nu ere voksede op til at blive omtrent lige stærke, og det er det Tankeeksperiment, jeg gerne vil forelægge højtærede Medlemmer, at Oppositionen i en saadan By sejrede ved